

Aleteig d'àliga

Hi hagué un temps que vàrem fiar els nostres anhels a les autoritats competents i a les organitzacions que pugnaven per conduir-nos cap a uns mons millors (millors segons el seu parer, però que aleshores semblava que era el nostre). De primer, persistírem tossudament amb esperança, després en desistírem i ens acomodàrem.

Hi hagué un temps que vàrem fiar els nostres anhels a les autoritats competents i a les organitzacions que pugnaven per conduir-nos cap a uns mons millors (millors segons el seu parer, però que aleshores semblava que era el nostre). De primer, persistírem tossudament amb esperança, després en desistírem i ens acomodàrem. Cadascú feia el paper que tocava a l'obra que s'havia desenvolupat naturalment, i actors i públic gaudien d'una bona representació de la qual havia de resultar un final feliç, catàrtic i alliberador pels segles dels segles. Però, dalt l'escenari els actors començaven a no saber-se els papers, les obres esdevenien tedioses, el públic havia vingut a veure una altra cosa i se n'anava al bar o directament a casa. Fins que el públic va decidir que s'havia acabat i que la fascinació de l'escenari a la italiana no justificava els simulacres de tragèdia que solen acabar en males comèdies. Si fem balanç, no ha estat un mal encanteri durant un cert temps. Ens ha estalviat molta feina; compràvem l'entrada i ens entreteníem. Fins que vàrem sentir, angoixats, que l'espectacle era narcotitzant i possiblement mortífer. Contra tota expectativa de la narració lineal dels cànons i previsions dels entesos habituals: 'durarà quatre dies', 'és un exercici banal', els espectadors s'han convertit en actors i en actors que ja escriuen la seva obra. I alguns fins i tot reneguen de la metàfora del teatre. Consideren que és viciada d'arrel i que fent i actuant com a ciutadans que som ja en tenim prou. M'agrada la seva definició de ciutadans: gent que assumeix la seva autoritat (autoritat de ser autors), que és agent de la seva pròpia història i, per tant, corresponsable d'èxits i de fracassos, que sap que no som purs ni totalment bons. Gent que admet que no sempre té raó, que dialoga amb fermesa sense deixar d'actuar, que no parla de canvi sinó que en fa, mentre s'espolsa la por de segles. Hi ha antics directors de teatre que aquesta definició espanta i que profetitzen un caos catastròfic; encara no saben que, del caos, en pot emergir l'ordre. N'hi ha, d'investits amb la distància dels qui ja ho han vist tot (àlies 'llicenciats a veure-les venir'), que profetitzen flamarades d'un dia i retorn a la normalitat i la segura instrumentalització de l'energia ciutadana pels de sempre. Cal no excloure'n la possibilitat. Mes..., per què hauríem de renunciar a creure que hem començat un canvi històric de paradigma social en un context que abona amb escriu aquestes dinàmiques? Què passaria, si aquests ciutadans s'ho haguessin cregut i comencessin a aplicar les capacitats retrobades als afers vitals: salut, educació, seguretat, treball, justícia... d'una manera quotidiana i constant? Si s'haguessin establert llaços i xarxes per a actuar conjuntament, per comptes de queixar-se i de reclamar que resolguin les coses els altres? I si realment volguessin ser partíeps implicats en la construcció del seu propi món? Haurem de tranquil·litzar els vells directors, assegurar-los que deixarem que continuïn fent el seu paper, a condició de no servir-se en va del món de l'espectacle. No fos cas que el de veritat perdés l'encant i la fascinació. Però pitjor seria que no ens haguéssim adonat que, per comptes del moviment d'una papallona allunyada, acaba d'aletejar una àliga ben a prop.

16 desembre 2009

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)